

Živimo skupaj

Med jesenskimi počitnicami sem starše ter prek njih tudi stare starše učencev 6. a-oddelka povabila, da nekaj časa preživijo s svojimi otroki oziroma vnuki in jih naučijo nekaj novega. Povabilu se je odzvalo kar deset učencev.

Ob vrnitvi v šolo so učenci izpolnili kratek vprašalnik o počitniški dejavnosti, v katerem so z veseljem poročali o svojih izkušnjah. In kaj vse so skupaj počeli? Šivali, kvačkali, pletli, lovili ribe, pekli torte in piškote, betonirali, sestavljali vodovod, montirali stavbno pohištvo, belili, celo delali apno ... Dejavnosti so bile zelo raznolike, vendar jih je povezovala ena skupna točka – kakovostno preživet čas v medgeneracijskem druženju.

Učenci so bili zelo zadovoljni, saj so s svojimi najbližjimi ne le okrepili vezi, temveč tudi razvijali ročne spretnosti, ustvarjalnost, potrpežljivost, natančnost in sodelovanje. Naučili so se česa novega, spoznali pomen prenosa znanja med generacijami in povedali, da so prav takšni trenutki tisti, ki največ štejejo. Dragoceni, pristni in nepozabni.

To dejavnost povezujemo tudi s cilji projekta **Živimo skupaj** OŠ Kapela, v okviru katerega želimo med učenci spodbujati spoštovanje, empatijo, sodelovanje in povezanost med generacijami. Zavedamo se, da prav s takimi izkušnjami gradimo mostove med preteklostjo in prihodnostjo ter krepimo občutek pripadnosti, skupnosti in hvaležnosti.

Takšne aktivnosti so dragocen del vzgojno-izobraževalnega procesa, saj učence učijo življenjskih veščin in jih bogatijo na osebni ravni.

Z igro in učenjem do znanja za življenje

13. UNESCO projekt MENJAJ BRANJE IN SANJE

V decembru 2024 smo se z učenci 6. a-razreda z veseljem pridružili vseslovenskemu projektu Menjaj branje in sanje, ki spodbuja bralno kulturo, medgeneracijsko povezovanje in širjenje ljubezni do knjig. Projekt smo obogatili s prav posebno noto – s sodelovanjem s prijateljskim razredom, 2. a-oddelkom, s katerim smo skozi šolsko leto že stkali prijetne vezi.

Odločili smo se, da bomo poskusili za vsakega izmed 16 drugošolcev poiskati knjigo, ki bi jih razveselila, jih spodbudila k branju ter jim polepšala praznične dni. Zbiralna akcija je potekala skozi ves december. Šestošolci so v šolo prinašali skrbno izbrane in lepo ohranjene knjige, ki bi bile primerne za mlajše učence. Njihovo navdušenje, zavzetost in občutek za sočloveka so bili navdušujoči. Uspelo nam je zbrati dovolj knjig, da smo lahko vsakemu drugošolcu poklonili eno.

Zaključno srečanje z 2. a-razredom je potekalo 19. decembra 2024. Dogodek je bil izjemno srčen in čaroben. Najprej so šestošolci svojim mlajšim prijateljem prebirali darovane knjige. Ustvarilo se je posebno vzdušje, polno topline, nežnosti in veselja. Otroci so se med branjem povezali, pogovarjali o zgodbah in izmenjali mnenja. Nato so skupaj knjige skrbno zavili v darilni papir. Za zaključek smo pripravili prijetno čajanko, kjer so se učenci ob čaju in piškotih še sproščeno družili, pogovarjali in si izmenjali dobre želje ob koncu leta.

Dogodek je bil več kot uspešen – poleg bralne spodbude in lepih daril je učencem prinesel občutek pripadnosti, solidarnosti in povezanosti. Takšni trenutki dokazujejo, kako pomembno je negovati sočutje, sodelovanje in iskrene medčloveške odnose v šolskem prostoru.

Z igro in učenjem do znanja za življenje

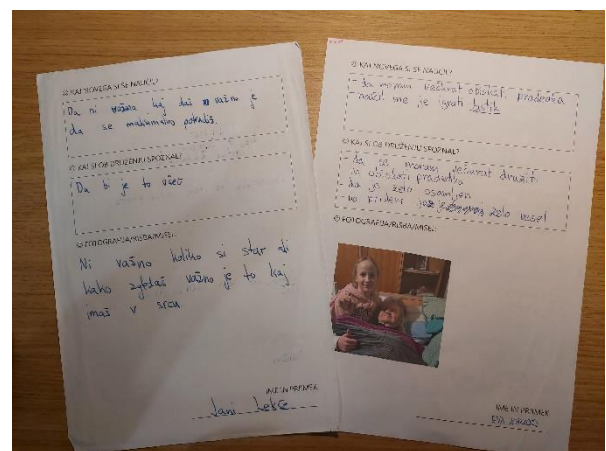
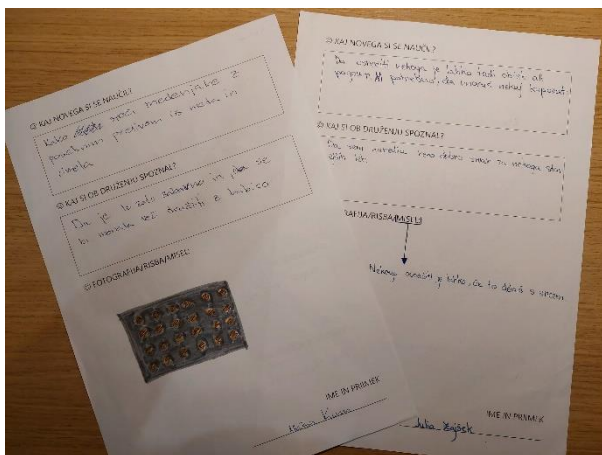
Otroštvo podaja roko modrosti

V sklopu projekta Otroštvo podaja roko modrosti sem v prazničnem decembru k sodelovanju povabila učence 6. a-razreda. Učencem in njihovim staršem sem predlagala, da učenci obišejo starejšo osebo – naj si bo to babica, dedek, sosed, sosed ali druga znanka ali znanec – ter z njo preživijo nekaj prijetnih trenutkov.

Na mojo pobudo se je odzvalo 7 učencev. S starejšimi so se družili na različne načine: skupaj so pekli piškote, igrali družabne igre in se pogovarjali o življenju nekoč. V sproščenem vzdušju so stkali pristne vezi in drug v drugem odkrivali bogastvo medgeneracijskega druženja.

Učenci so z navdušenjem pripovedovali o lepih trenutkih, ki so jih preživeli v družbi starejših. Spoznali so, kako dragoceni so tovrstni stiki, da starejši z veseljem podelijo svoje spomine, izkušnje in modrosti in da jim obisk veliko pomeni. Mnogi so izrazili željo, da bi tovrstno druženje še ponovili.

S projektom smo okrepili vrednote spoštovanja, sočutja in povezanosti med generacijami, kar je še posebej pomembno v decembrskem času topline, srčnosti in medsebojne bližine.

BRANJE – MOJE SANJE

TEMA: KULTURNA DEDIŠČINA

»Prihodnost človeštva in Zemlje je v naših rokah. Je tudi v rokah današnje mlade generacije, ki bo plamenico razvoja predala prihodnjim rodovom. Začrtali smo pot trajnostnega razvoja, zdaj pa moramo skupaj poskrbeti, da bo potovanje uspešno in njegovi dosežki neomajni.« (Spremenimo svet: Agenda za trajnostni razvoj do leta 2030)

Kmečka izba pripoveduje – kulturna dediščina skozi oči otrok

Učenci so pri pouku slovenščine sodelovali v literarno-ustvarjalnem projektu z naslovom »**Kmečka izba pripoveduje**«, ki je bil posvečen razmisleku o naši bogati kulturni dediščini. V svojih spisih so oživljali življenje nekoč, si predstavljali, kaj bi nam lahko pripovedovala stara kmečka izba, in izrazili spoštovanje do preteklosti.

Projekt je učencem omogočil ustvarjalno izražanje, spodbujal razmišljanje o trajnostnem načinu življenja in krepil zavest o pomenu ohranjanja kulturne dediščine – v skladu z 11. ciljem trajnostnega razvoja.

V odzivih so učenci zapisali, da so skozi pisanje bolje razumeli, kako so živeli naši predniki, in da danes bolj cenijo udobje sodobnega življenja. Z zanimanjem in domišljijo so predstavili številne drobce iz vsakdanjika nekdanjega časa.

S projektom smo spodbujali pisanje, ustvarjalnost ter utrjevali zavest, da je jezik pomemben del naše kulturne identitete. Učenci so znova dokazali, da znajo povezati znanje, ustvarjalnost in vrednote v smiselno celoto.

Kmečka izba pripoveduje

Nekoč, pred davnimi časi je v cimprači bivala Mlinarjeva družina. Gospa in gospod Mlinar sta imela eno samo hčer, kar pa za tiste čase ni bilo običajno. Gospa Mlinar si je neskončno želela imeti še več otrok, temveč jima z gospodom to žal ni uspelo.

Ko je bila deklica še majhna, je k njim pogosto prihajala na obisk stara ženica. Pripravili so ji kosilo, ona pa se je medtem igrala skupaj z deklico. Naučila jo je plesti rožne vence iz travniških rož in vsak večer, preden je odšla, ji je za lahko noč povedala zgodbo. A žal se je čas stare ženice kmalu iztekkel in se je morala posloviti od ljubljenih. Deklici, ki jo je imela rada kot lastno hčer, je podarila prelepo rdečo kapo.

In tako so minevali dnevi, meseci, leta, deklica pa je odraščala in odrasla v prelepo rjavolaso gospodično z zelenimi očmi. Bila je najlepša gospodična v vasi in vsak mladenič bi jo hotel imeti za ženo, vendar nje to ni zanimalo. Vse, kar jo je privlačilo, je bilo prepevanje ob ptičjem čivkanju, pletenje rožnih vencev, glasba in ples. Rada je plesala skupaj s svojo mamo, medtem ko je oče igral na doma izdelane trstenke. Tisti čas je iz ognjišča v izbi vedno dobro dišalo. Pred jedjo je družina vedno zmolila in pokleknila pred Jezusovo podobo, ki je bila obešena v kotu sobe. Po kosilu je mati rada počivala na klopi za počitek ter izdelovala čipkaste prtičke, ki so kasneje krasili okna poleg lončnic. Medtem pa ji je gospodična rada prepevala pesmi ali pripovedovala zgodbe. ...

Eva Pavlin, 8. b

V mojem srcu še vedno diši po preteklosti. Tam, kjer je nekoč ognjišču prasketal ogenj in so pridne roke prebirale rožmarin za nevestin venček, zdaj le še pajčevine pletejo svoje tihe zgodbe. Jaz sem kmečka izba – nekoč toplo zavetje, danes pozabljena priča minulih dni ...

V meni vsak dan so pekli čudovite domače stvari, še posebej pa je dišalo, ko je mama spekla domač kruh. Vsak dan so pri kosilu molili in v meni je gorelo srce, saj je bilo tako lepo. Popoldne, ko je bilo toplo, so se otroci zunaj igrali s prijatelji, mama pa je oblačila prala na roke. Oče kot gospodar je delal dela, ki so jih opravljali moški. Vedno je bilo lepo, razen ko ni bilo več hrane ... Takrat si je cela družina delila hlebec kruha, ki ga je oče pridobil s trdnim delom. V meni ni bilo luči, temveč sveče in bakle, ki so delale svetlobo družini ponoči. Cela družina je spala le v eni sobi in otroci so si delili posteljo. ...

Manca Vene, 8. b

Več kot 70 let nazaj je v meni živela majhna srečna družina. Mož in žena sta pričakovala dojenčka. Mož je vsak dan, noč in dan delal v hlevu in skrbel za živali. Žena je bila noseča, zato je večino časa prespala. Nato se jima je kmalu rodil sin. Bil je lep, delaven in postaven mladenič. Leta so minevala, mladenič je odraščal, vsak dan je pomagal materi in očetu pri kmečkih opravilih. Ko je mladenič dopolnil svoj 10. rojstni dan, so kmalu za tem ugotovili, da ima oče tumor v glavi in da so mu šteti dnevi življenja. Zadnji mesec, ki ga je še imel, so preživeli skupaj kot družina. Ko ju je oče zapustil, sta bila sama, kmetija je počasi začela propadati, saj ni bilo dovolj delavnih rok. Mladenič je kmalu spoznal prelepo damo; bila je približno njegovih let, skupaj sta preživela veliko brezskrbnih dni. Dve leti kasneje je umrla tudi njegova mati. ...

Zala Žlogar, 8. b

Irena Pleterski